

ไม่มีใครทำให้เรารู้สึกหมดหวังได้ถ้าเราไม่ยินยอม
นิยายภาพร่วมสมัยที่จะทำให้ทุกหัวใจไม่ยอมแพ้

พิมพ์ครั้งที่ 2

ความหวังสีดำ

ความหวังสีดำ

ผู้เขียน ประพนธ์ พลอยเพชร (dp)

สำนักพิมพ์ springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๓๘ ถนนชัยพฤกษ์ (ปรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง

ดัดแปลงวิธีพิมพ์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการตามโมเดลสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ไม่ว่าวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิด
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-974-289-593-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์

บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วีระตกพันธ์

บรรณาธิการ อนุรักษ์ ซาเลียง

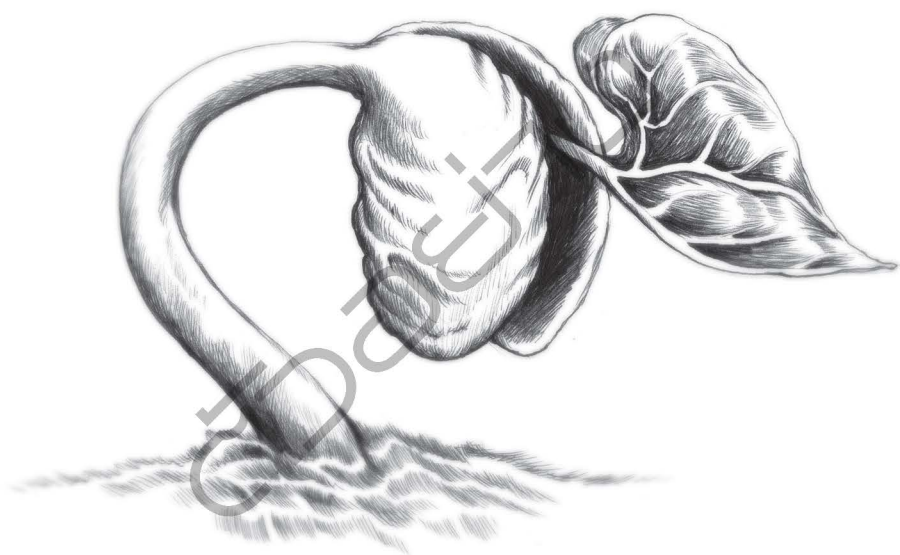
ซัพเอดิเตอร์ พรภัทร อมรศุภรศาสตร์

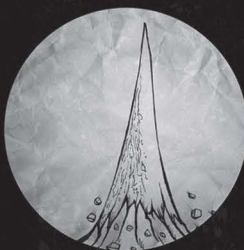
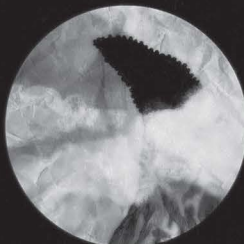
ศิลปกรรมผู้ออกแบบปก พิชชากร วรสิทธิกร

แต่ความทรงจำทั้งหลาย
ที่ไม่อาจลืมเลือน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(8)
คำนำ (พา)	(10)
ทางเลือก	1
สายฝน	15
สิ่งที่ปกปิด	37
สิ่งที่หายไป	61
ความ (เป็น) จริง	91
ความเชื่อ	113
ความรู้สึกลึก	137
ความหมาย	157
ความต้องการ	185
ความหวัง	208
ขอบคุณ (จากใจ)	250
เกี่ยวกับผู้เขียน	251

ทางเลือก

ถ้าพูดถึงพื้นที่ส่วนตัว เราก็คงมีกันอยู่ทุกคน
พื้นที่ที่ไม่อยากให้ใครได้เห็นหรือเข้ามา
เป็นพื้นที่ที่เราจะเป็นเราได้มากที่สุด
เป็นพื้นที่ที่เราอยู่แล้วสบายใจมากที่สุด
เป็นพื้นที่ที่เราสร้างมันขึ้นมาเอง

แต่ตอนนี้ผมรู้สึกว่พื้นที่ส่วนตัวของผม
มันค่อยๆ พังทลายลงอย่างช้าๆ
อาจจะเป็นเพราะกาลเวลาหรืออะไรก็ตาม
ตัวผมเองก็ไม่อาจรู้ได้ แต่ที่ผมรู้จักคือ

ยินดีต้อนรับ
สู่พื้นที่ส่วนตัวที่กำลังพังทลายของผม

ต้องขอโทษนะครับ ถ้ามันจะเลิกไปสำหรับคุณ
ที่มันเลิกไม่ใช่เพราะขนาดนะครับ แต่เป็นเพราะมันกำลังจะพัง
ไคร้ครับ พังหรืออีกความหมายหนึ่งก็คือ “หายไป”
พื้นที่ของผมไม่ได้มีอะไรพิเศษมากมายนัก
มีก็แค่ประตูด่านและประตูสีดำ
นาฬิกาทรายที่ไหลอยู่ตลอดเวลา
และต้นไม้ที่มีใบเป็นกระดาษ
ส่วนความพิเศษก็พอจะมีนะครับ
ขอคิดดูก่อน...
อ้อ...ความพิเศษก็คือ
มันกำลังจะพังลง

ต้นไม้ (ที่มีใบเป็นกระดาษ) ก็ค่อยๆ ล้มตายลง
กระดาษก็ค่อยๆ ปลิวหายไปวันแล้ววันเล่า จนผมแอบคิดว่า
ถ้าไม่มีกระดาษสักแผ่น แล้วผมจะเอาอะไรมาบันทึกเรื่องราว
เพราะไร้ซึ่งกระดาษก็ไร้ซึ่งเรื่องราว
คุณอาจคิดว่ากระดาษมีอยู่มากมาย หาซื้อที่ไหนก็ได้
แต่กระดาษที่มีความรู้สึกและเรื่องราว
ไม่มีขายที่ไหนแน่นอน ผมมั่นใจ
แต่เรื่องต้นไม้เอาไว้ทีหลัง เพราะผมมีเรื่องที่น่าห่วงมากกว่า
สิ่งนั้นก็คือ ประตูลีขาวและประตูลีดำ

ประตูที่ผมสร้างขึ้นมาจากเหตุผลและความฝัน
และที่สำคัญ มันเป็นประตูที่จะทำให้ผม
ไปยัง “ดินแดนแห่งใหม่”
แต่ก็ไม่ใช่นักที่ผมจะเลือก
นั่นอาจเพราะถ้าผมเลือกประตูบานไหนไป
ผมจะต้องเสียพื้นที่ส่วนตัวนี้ไปตลอดกาล
จึงไม่เคยคิดที่จะเลือกประตูบานไหนซะที
แต่ว่าด้วยเหตุที่ผมบอกคุณไว้ตั้งแต่หน้าแรก นั่นก็คือ
พื้นที่ส่วนตัวของผมกำลังจะพังทลาย
และเหตุผลนี้ทำให้ผมต้องเลือกประตูสักบานในตอนนี้
เพราะว่าถ้ายังรอและลังเลอยู่
ผมอาจจะสูญเสียทุกอย่างไป
ทุกอย่างแม้แต่... จิตวิญญาณ

ประตูลองบานมีเส้นทางที่ต่างกัน

ประตูลีขาว

ประตูที่มีเส้นทางสว่างสดใส
มีหมอกบ้าง แต่ก็พอจะมองเห็นทาง
แต่พอเดินบนเส้นทางนี้
ตัวผมจะรู้สึกมีดมน
ทั้งร่างกายและจิตใจ
ทุกอย่างจะมีดมน ไม่มีความสดใส
ตัวผมจะมีดดำไว้ความฝัน
แต่ก็พอมองเห็นปลายทาง

ประตูลี้ด้า
ประตูลี้ด้ามีเส้นทางด้ามีดชนล้าสน
มีดชนมองไม่เห็นหนทางข้างหน้า
แต่พอเดินบนเส้นทางนี้
ด้าวมจะรู้ลี้กสว่างสดลี้
ทั้งร่างกายและจิตใจ
ทุกอย่างจะดูล้างไปหมด
แต่จุดหมายที่ด้าองเดินไป
กลับมีดมนจนน่ากลัว

มันช่างเลือกยากซะจริง ๆ แต่ก็ต้องเลือกซะที
เพราะถ้ารอช้าอยู่แบบนี้
เห็นทีอาจจะเสียทุกอย่างไปจริง ๆ

เวลายังคงเดินต่อไป ไม่หยุดนิ่ง
แต่เวลาของผมยังพอเหลืออยู่
อาจไม่ช้าไม่เร็ว แต่ก็ยังพอมีอยู่
ยังเหลือพอให้ผมได้คิดทบทวน
ทั้งเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
บวกกับเหตุผลและความฝันอีกมากมาย

ทั้งหมดอาจจะพอทำให้รู้คำตอบ
ว่าผมควรจะเลือกประตูบานไหน
และบานไหนจะเป็นประตูที่ดีที่สุดสำหรับผม
หวังว่าเวลาคงเหลือมากพอ
ที่ผมจะอ่านใจตัวเองได้ทั้งหมดนะ

แล้วถ้าเป็นตัวคุณล่ะ
คุณจะเลือกประตูบานไหน

ສາຍຝນ

ในวันที่อากาศครึ้มๆ แบบนี้
ทำไมผมจึงต้องมาอยู่ในที่แบบนี้
แล้วอะไรที่ทำให้ใจผมครึ้มๆ ตามไปด้วย
คำถามเหล่านี้มันวนเวียนอยู่ในหัวตอนนี้
เมฆคร้ามๆ ฟ้าครึ้มๆ หมอกจางๆ แสงอ่อนๆ
มันทำให้ผมอดกลัวสิ่งที่อยู่ตรงหน้าผมไม่ได้
มันเป็นสิ่งที่ผมไม่อาจคาดเดา
มันเป็นสิ่งที่ผมอาจจะรู้สึกกลัวมากที่สุด
และมันอาจจะเป็นสิ่งที่ผมรักมากที่สุด
แต่ถึงมันจะเป็นอะไร ผมก็ต้องพบเจออยู่ดี
เพราะคำตอบทั้งหมดนั้นมันอยู่ตรงหน้าผมแล้ว

เธอเป็นคำตอบทั้งหมด
และยังเป็นคนกุมหัวใจของผมไว้ทั้งหมด
เธอเป็นคนนัดผมมาในวันนี้
ด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้สงสัยในเหตุผล
เธอดูสวยในอากาศแบบนี้ ในสายลมอ่อนๆ แบบนี้
เธอดูเหมือนสิ่งที่น่าทะนุถนอม
เธอทำให้ผมรู้สึกดีได้ด้วยสายตาและน้ำเสียงของเธอ
แต่วันนี้กลับมีสิ่งที่แตกต่างออกไป
สีหน้าและสายตาของเธอไม่เหมือนเดิม